U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **H. C. D.,** zast. JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou, se sídlem Brno, Starobrněnská 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2006, č. j. 56 Az 201/2006 - 14,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce JUDr. Evě Poláčkové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2006, č. j. 56 Az 201/2006 - 14, byla odmítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2006, č. j. OAM-492/LE-PA03-PA03-2006. V odůvodnění usnesení soud uvedl, že žaloba neobsahovala náležitosti požadované ustanovením § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce pouze odkázal na několik ustanovení právních předpisů, které měl žalovaný v řízení o udělení azylu porušit. Soud proto usnesením ze dne 30. 6. 2006, č. j. 56 Az 201/2006 – 7, poučil žalobce a vyzval jej k doplnění podání (žaloby) a současně žalobce poučil, že nebude-li výzvě soudu ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Výše uvedené usnesení bylo žalobci doručeno dne 11. 7. 2006 avšak žalobce ve stanovené lhůtě podání nedoplnil. Soud uvedl, že mu nezbylo, než podání žalobce ze dne 26. 6. 2006 odmítnout, neboť v řízení nebylo možno pro tento nedostatek pokračovat. Podpůrně soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 149/2004 – 52, ze dne 27. 10. 2004.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost a požádal o ustanovení právního zástupce.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2006, č. j. 56 Az 201/2006 - 24, byla stěžovateli ustanovena zástupkyně pro řízení o kasační stížnosti, JUDr. Eva Poláčková, advokátka.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení

(§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Stěžovatel podává kasační stížnost z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Její přijatelnost spatřoval v pochybení krajského soudu při odmítnutí žaloby, který je údajně v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle názoru stěžovatele byla žaloba projednatelná, neboť byla odůvodněna tím, že rozhodnutí žalovaného nevycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, žalovaný neprovedl šetření nezbytná k objasnění okolností rozhodných pro řádné posouzení věci, přičemž porušil ust. § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Požadoval zrušení napadaného usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Jak Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu spisu, v posuzované věci byl stěžovatel soudem řádně vyzván k doplnění žaloby v souladu s dikcí § 71 s. ř. s., a současně i poučen, že pokud nebude výzvě vyhověno, o žalobě nebude moci být jednáno a soud žalobu odmítne. Stěžovatel však na výzvu soudu žalobu nedoplnil a ani jinak na předmětnou výzvu nereagoval.

K námitkám stěžovatele je třeba připustit, že předmětná problematika nebyla posuzována v dřívější judikatuře zcela jednotně. Rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, však došlo ke sjednocení judikatury, která nově souhlasí s označeným postupem Krajského soudu v Brně. Z označeného rozhodnutí totiž vyplývá, že *líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*

Z výše uvedeného je zřejmé, že v současnosti ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na označené námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nezjistil existenci žádného důvodu přijatelnosti

kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyně stěžovatele JUDr. Evy Poláčkové, advokátky, která byla stěžovateli ustanovena soudem byla stanovena v celkové výši 4800 Kč, sestávající z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby (á 2 100 Kč - § 11 odst. 1 b/, d/ ve spojení s § 9 odst. 3 pím. f/ cit. vyhlášky) a ze dvou režijních paušálů (á 300 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu